

12.98x6.43	1/5	עמוד 1	כלכליסט - כותרת	09/07/2026	98366801-1
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונו - 80790					

הלאומיות עפ"י פיבן :

חוסף כלכליסט

עמ' 25 עד 48

היום

"אני מקיים עם ישראל יחסים מחוץ לנישואים, אני מחזיק אותה מהצד"

האמן חנוך פיבן לא מסוגל לחיות פה וחושב שהגיע הזמן להמציא מחדש את הציונות // דיאנה בחור ניר, עמ' 36

26.82x34.71	2/5	עמוד 25	כותרת - כלכליסט	09/07/2026	98366829-1
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונו - 80790					

הלאומיות עפ"י פיבן :

מוסף כלכליסט

5

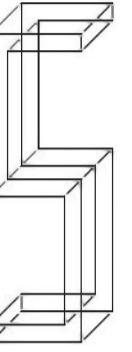
"אני מקיים
 עם ישראל
 יחסים מחוץ
 לנישואים,
 אפשר להגיד
 שאני מחזיק
 מדינה מהצד"

האמן חנוך פיבן לא מסוגל לחיות פה, לא מסוגל לא לחיות פה, מתרחק מפוליטיקה, וחושב שהגיע הזמן להמציא מחדש את הציונות // דיאנה בחור ניר

53.81x37.81	3/5	עמוד 36	כותרת	כלכלי סט -	09/07/2026	98366800-0
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונו - 80790						

הלאומיות עפ"י פיבן :

פנים אל מול פנים

דיאנה בחור ניר

צילום: אוראל כהן

הלאומיות עפ"י פיבן

"מצאתי את הדרך שלי לחיות עם ישראל, שזה חצי מהזמן לא לחיות בישראל" ■ "לילדים שלי אין שורשים בשום מקום. הבן שלי אמר לי פעם: 'אבא, לא נחת לי מדינה'" ■ "הציפייה שיש כאן להתגייס במובן הרחב, ללא תנאי ושאלת שאלות - היא בעיה" ■ "הפרדיגמה הישנה של מה זה ציונות צריכה להשתנות. היא כבר לא בת-קיימא"

העבודות של האמן חנוך פיבן מורכבות מפרטים מפתיעים שמרכיבים פורטרט קולע. גם הזהות של האזרח חנוך פיבן מורכבת מפרטים מפתיעים שמרכיבים פורטרט קולע, של מדינה שלמה ושל אדם אחד, בתוך חייו על קו יפו-ברצלונה

פיבן בבית סטודיו שלו בפיבן, "אני מקיים עם המדינה יחסים מחוץ לנישואים, אפשר להגיד שאני מחזיק מדינה מהצד"

09/07/2026	כלכלי 50	- כותרת	עמוד 38	4/5	49.87x37.81
98366805-5	09/07/2026	כלכלי 50	- כותרת	עמוד 38	4/5
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונו - 80790					

הלאומיות ע"י פיבן :

דיוקן עצמי שפיבן יצר עבור "מוסף כלכליסט" ב־2018. "אני מתורגל במשחק שצריך לשחק בישראל כדי לשרוד"

מהי בעצם שייכות

"לא צריך להיות גאון גדול כדי להבין שיש משבר ביחסים בין המדינה לבין היחיד. והצפייה שיש כאן להתגייס במובן הרחב, ללא תנאי ושאלת שאלות – היא בעיה".

למה?

"רוב האנשים לא שואלים שאלות ומקבלים את מה שנאמר להם, וחברה שלא שואלת שאלות היא לא חברה שהולכת למקום טוב. תסתכלי למשל על הק' דרשה שבה הקול הרחב מתייחס לפרשנים הצבאיים, כאילו מה שהם אמרים זו האמת, והצבא מקודש ומה שהוא אומר זו אמת. או אמירות כמו 'זמואס מור' תע' שהתקבלו כאקסיומה. אנשים לא מטילים ספק. ראינו פרשנים צבאיים תומכים במלחמות שהסתב' כו, ואילו מי שיצאו נגד המלחמות נתפסו כבוגדים. ברור שבזמן מלחמה, עם הרוגים וטילים, השבט נסגר ומגויס, ופחתים הקולות שהולכים נגד הנה' טיב. זה מובן, אבל צריך להיזהר מזה. אנתנו צריכים תמיד להטיל ספק, זה רבר בריא".

תנן פיבן לא מוכן להתגייס במובן הרחב, בטח ללא תנאי, שאלות וספק. כבר שנים שלא. זה 25 שנה שהוא מנהל עם ישראל יחסים מורכבים, מקרוב ומר' חוק, ומתבונן בה במבט מפוכח של אוהב כואב, שאר' זו שוב ושוב רק כדי לעזוב שוב ושוב. "אני מקיים עם המדינה יחסים מוחץ לנישואים, אפשר להגיד שאני מחויק מדינה מהצד", הוא אומר. בחודש הבא הוא יהיה בן 63. הוא נולד באורוגוואי, גדל בישראל, תנן פיבן לא מוכן להתגייס במובן הרחב, בטח עם חתימת יד מוזהה, עם ספרים ותוכניות טלוויזיה ואפליקציות שיצר, עם הכרה והצלחה בינלאומיות. הסטודיו שלו ביפו, אבל הוא לא עד הסוף כאן. הסיבות לכך הן משפחתיות, עקרונית, אבל יש

כאן גם בחירה עמוקה יותר מהסיבות. "התחתתי עם אמריקאית שלא רוצה לחיות בישראל. אשתי אדם מאוד רך, רגיש, ביישן, וישראל לא מאפשרת לו'אנר הזה להתבטא פה. היא ניסתה כמה פעמים, ומתיד היה קשה לה. היא לא מפה, וישראל לא מתאימה לה", הוא מסביר. "אני מתורגל במשחק שצריך לשחק בישראל כדי לשרוד, כדי להרגיש מסוגלות מול החברה, אבל צריך לרצות את זה ולהשקיע בזה. לאשתי לא היתה המוטיבציה לעשות את זה. ישראל היום יותר מגונת ממה שהיתה בשנות השבעים, זה שינוי חיובי, אבל יש פחות סבלנות לפרטים ולרקויות ומור מאוד אפשר לחטוף פה סטירה, מטפורית או פיזית.

"אז בגלל הצרכים המשפחתיים והאישיים שלי מצאתי את הדרך שלי לחיות עם ישראל, שזה חצי מהזמן לא לחיות בישראל. בחרתי במשפחה ובת זוג על פני המדינה, ולא גידלתי את הילדים שלי כאן. אבל אני אישית לא יכול להתנתק מישראל".

מה זה אומר?

"שחיינו כאן כמשפחה 1998', אבל ב־2001 כבר עברנו לברצלונה, והילדים גדלו שם. ובכל זאת הייתי חיובי לחזור איכשהו. לפני 20 שנה פתחתי פה סטודיו, תיק במס הכנסה, אני שוב וחושב ישראל. זו היתה הדרך שלי להגיד גם למשפחה: 'ישראל היא שלי. אתם לא מרגישים ככה? אוקיי, אבל אני לא יכול להתנתק ממנה. אני אמשיך לחיות בה חלק מה' זמן'. אני לא יכול לכפות על הקבוצה סגנון משחק שלא מתאים לה".

זה לא קשה?

"אנשים אומרים לי שנים: 'ה' בטח נורא קשה לאשתך, לך, למשפחה, וכל הנסיעות האלה, זה בטח נורא יקר'. ואני אומר: זה הדי קל לי בעולם, כי זה מה שמתאים לי. כשאתה מפצח מה מתאים לך ומצלח' לחיות לפי זה – העולם קל יותר. אז שוב, זה לא בא

הירקון 3 בני ברק, מגדלי LYFE בניון B טל. 03-5635050 פקס. 03-5617166

הירקון 3 בני ברק, מגדלי LYFE בניון B טל. 03-5635050 פקס. 03-5617166

09/07/2026	כלכלי 50	- כותרת	עמוד 38	4/5	49.87x37.81
98366805-5	09/07/2026	כלכלי 50	- כותרת	עמוד 38	4/5
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונו - 80790					

הלאומיות ע"י פיבן :

דיוקן של הרצל מפחם שפיבן יצר לתערוכה במוזיאון הרצליה, 2025. "זאת אמירה הרבה יותר חזקה מלעשות את בנט או איזנקוט"

שמייצגים את הנרטיב הפלסטיני, ואמר: 'איוה נרטיב יש לז'. אמרתי לו: 'במובנים מסוימים הרווחת, כי לא אמרו לך מה לחשוב. אתה צריך לחשוב לבד, זה הרבה עבודה, יותר קל כשאמרים לנו מה לחשוב".

"לא נתת לי מדינה" זה משפט שקשה לשמוע מחוילד שלך.

"כן, אבל אמרתי לו: 'נתתי לך אהבה, נתתי לך ביטחון, או בסדר, לא נתתי לך מדינה".

ועדיין, אין רגשות אשם?

"בטח שיש. גם כי אני, כמו כל אבא, מרגיש אשם כל הזמן. אבל גם כי אני באמת מכין אותו, גם לי קשה. מצד שני, אני שואף לחיות את החיים הנכונים לי. ואני מקווה שגם הוא ימצא את החיים הנכונים לו".
עד כמה חוסר השייכות מעסיק את הילדים, לדעתך?

"המשפט הזה נאמר לדעתי ברגע של חולשה, הוא לא מייצג באמת את המוחות שלו. הילדים למרו בבתי ספר בינלאומיים, לא היו בתנועות נוער יהודיות, הם חיים את חייהם בלי זיקה לישראל. אז הם לא שייכים לשום שבט, אולי קצת להרבה שבטים, אבל לא מזוהים עמוקות רגשית עם שבט אחר. ובעצם למה אנתנו רוצים שייכות למדינה? אנתנו רוצים רובי שיגן עלינו. אתה רוצה שמישהו יעשה בשביי לך, שמישהו יגיד לך, שמישהו יצייר לך, את רוצה שלילדים שלך תהיה משפחה. את רוצה שייכות ומ' סגרת. זה רומה לביטחון שכנסייה נותנת, שיש משהו מעלינו שמגן עלינו. שהוא חוק, עם מסרת, שרואים בו את העבר, שהוא נוסך בנו ביטחון".

איך מייצרים לילדים את הביטחון הזה בלי מדי'נה? זה לא חסר?

"לרוב האנשים השייכות למדינה מספקת ביטחון. כשאתה מתנהל בשרות חרושים זה נותן לך ביטחון, אבל משרות חרושים קשה מאוד לצאת. אני ויתרתי על העוגן הזה בחיים שלי ושל הילדים שלי, ולמולי הצלחנו ליצור מרחב שפחחתי יציב, אוהב, קשור, שכל השנים נותן גב שהילדים מרגישים. יש להם את זה במשפחה, לא במדינה".

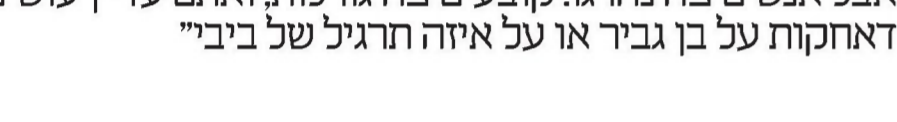
ובכל מקרה, הוא מודגש, זו הדרך שלו. לא המל' צה לאחרים. "אלה דברים שבאים מתוך הצורך שלי. אני מצייר אבל לא באמת יודע לצייר, אני מאייר

הלאומיות ע"י פיבן :

הפוליטיקה הלכה למקומות מכוערים. לא בא לי להתעסק בחרא הזה. היו שנים שבהן נשאבתי להתייחסות לפוליטיקה כאל משחקי שוטרים וגנבים שכאילו לא מזיקים לאף אחד - אבל אנשים פה נהרגו. קובעים פה גורלות, ואתם עדיין עושים דאחקות על בן גביר או על איזה תרגיל של ביבי"

אבל מצאתי את הדרך שלי להיות מאייר, אני יש' ראלי אבל מצאתי את הדרך שלי להיות ישראלי, אני נשוי אבל מצאתי את הדרך שלי להיות נשוי, אני לא חי לפי פרידגמות מוכנות ומוצא את המקום שמדויק לי. זה תהליכי, זה לא גמור. זה כל הזמן משתנה".

מהי בעצם ציונות

הבית של פיבן בישראל הוא דירה בכניין ישן בר' חוב קטן במזרח יפו. קומה שמינית, ומהלחן נשקף הים, זה שבדיוק בצדו השני נמצא בית המשפחה בברצלונה. כאן הוא חי ועובד כשהוא בארץ. כאן, בין המגירות עם אינספור חומרי הגלם, חפצים קט'נים, שכרי עצעזעיים, נערמות העבודות שלו, אותם דיוקנאות בסגנון הייחודי שפיתח, פנים שמורככות מחפצים יומיומיים. אלברט איינשטיין עם הנורה, רנה איינרשטיינל עם נוצות, שלל פוליטיקאים, וגם שרה נתניהו עשויה ממטאטא צהוב - רבות מהיצירות שלו עם השנים נחפכו לאייקוניות. החדשה ביותר היא זו של בנימין זאב הרצל, עשוי פחם – דגם מוקטן של עבודה בגובה 1.80 מטר שנוצרה לתערוכת היחיד שלו במוזיאון הרצליה בשנה שעברה, ושמויעד להצ'גה בתערוכה בלוס אנג'לס בסוף השנה הזאת ('העבר' דה הגרולה נמכרה לאספן מבוססתון במזרח של יצירת אמנות", הוא מספר).

"כדי שהציונות תהיה בתיקימא ולא תעורר אנ' סגנונים היא צריכה לא להיתפס כמבטלת את הכוח'ת של הפלסטינים לחיות פה. הסדר הוא תנאי הכרחי לעתיד ולשגשוג. אני לא יודע עד כמה זה ריאלי, אבל זו צריכה להיות השאיפה. אני יודע שאצל הרבה אנשים השאיפה הזו קרסה ב־7 באוקטובר, אבל מב' היתתי הטבח היה רק תזכורת שאי אפשר לשכוח את הסכסוך. שאם אין שאיפה לפתור אותו הוא תמיד יגבה קורבנות".

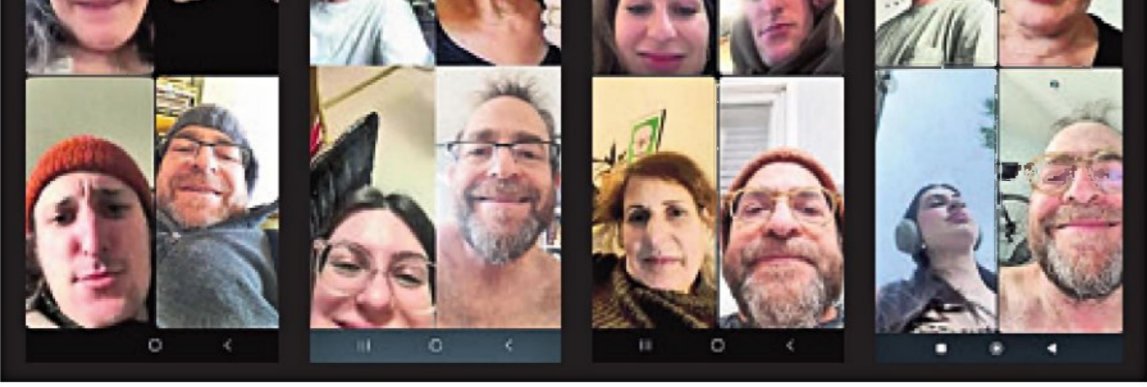
זו נקודת המבט שלו, גבוה מעל החדשות היומיומיות הבלתי פוסקות, שהוא כבר לא עוקב אחריהן. "זה קשור במסע שעברתי, כיוצר וכאדם, שהרחיק אותי מהפוליטיקה, מהצורך להגיב, ואני כבר שנים לא עובד בעיתונות", הוא מסביר. "אולי גם קצת התייאשת".

מהפוליטיקה? מהעיתונות? מיצירה?

"הפוליטיקה הלכה למקומות מכוערים, לא בא לי להתעסק בחרא הזה. היו שנים שקראתי את כל הטורים כל שבוע, נשאבתי להתייחסת לפוליטיקה כאל משח' קי שוטרים וגנבים שכאילו לא מזיקים לאף אחד – אבל אנשים פה נהרגו. קובעים פה גורלות, ואתם עדיין עד שים דאחקות על בן גביר או על איוה תרגיל של ביבי. 'היתה לי קריירה מדהימה בעיתונות, אבל מראש בחרתי קריירה שהולכת ונעלמת, כמו הרבה אנשים סביבי. התקופה בעיתונות היתה נהדרת, אבל אחרי גמשי שנים שבהן פרסמתי מדור שבועי ב'הארץ' הר' גשתי שזה חונק, זה נהיה מלחץ, לצאת בכל פעם עם אמירה מדהימה. לרברים לוקח זמן להתבשל, זה לא מתאים לפס ייצור של מדור שבועי. וממילא לא היה אפשר לפרנס מזה משפחה. וכשהפסקתי עם זה יכולתי להתנתק מאקטואליה, וממילא עולם האיור הולך ומצטמק, מגוינים התחילו לקנות איורים מוכ'נים ב100 דולר, והיום יש AI".

AI יכול לעשות פיבן יותר טוב מפיבן?

"לא נראה לי, אבל אני לא יודע. אני חושב שמי שהעבודה שלו מבוססת על טכניקה ותו לא – ה־AI כבר די מחסל אותו. מי שאין לו משהו ייחודי, אחר,

צילום באדיבות התורמים

פיבן, אשתו זינט וילדיהם ג'ייקוב ואנה בשיחות וידאו מרחבי העולם. "זה הארוחות שיש שלנו"

26.39x33.27	5/5	40 עמוד	כותרת - כלכלי סט	09/07/2026	98366802-2
בנימין זאב הרצל - בהקשר לציונו - 80790					

הלאומיות עפ"י פיבן :

ומשמעותי, מבחינת האחרים זה עניין אנקדוטלי. יש משהו שמאוד משמעותי לך, עדיין, והם לא חלק ממונז. זה לא מתסכל?

"במידה. הם היו שותפים במשך השנים לחיים המקצועיים שלי, ובהקשר של ישראל, אני לא מר- גיש איזה תסכול עמוק, פה ושם תסכולונצ'יק. אני לא אחר שיוודע הכל ואומר לאחרים מה הם צריכים, ולכל אחד במשפחה שלנו יש עולם שהוא מופרד מאחרים, ויש חלקים שבהם אנחנו מתחברים".

כשאני שואלת מה קורה לחיבור שלו עצמו לישראל עם השנים, פיבן מוביל אותי לקיר שעליו תלויה תעודה ישנה, מילדותו במונטווידאו, ועליה מתנוסס שמו המקורי, ארנסטו פיבן. "הנה משהו שאני גאה בו – דיפלומה שזכיתי בה בגיל 9, ציון לשבח בתחרות ציור שהכותרת שלה היתה 'כך אני מדמיין את ישראל'. זה היה ציור בפסטלים של הכ" נרת וההרים שסביבה, בהשראת תמונות של הכנרת שראינו בגולה ושתמיד היה בהן משהו קסום. אני עדיין אוהב את הכנרת, הייתי בה בשבוע שעבר. כשעולים ליבנאל ורואים אותה מלמעלה הנוף עדיין קסום. אבל היום כבר אין לי את ההסתכלות הרומנטית הזאת. מה שאני אוהב בישראל מורכב מדברים גשמיים מאוד, אמיתיים ופרקטיים, ולא מפנטזיה".

מה זה אומר?

"אני לא פה בגלל מושג מעורפל של 'אהבת המידינה', טיול מים לים, חוויות מהצבא או המוזיקה של אריק איינשטיין, אלא כי אני מבין פה את הקורים, בגלל האנשים שאני אוהב, בגלל יכולות העבודה בישראל. גם אם על כל 20 אנשים שאני אוהב יהיו 80 שאליהם לא אתחבר – ה'20 האלה גורמים לי לאהוב את המקום".

והעבודה בישראל גורמת לך לאהוב את המקום? "כן. פגשתי אנשים נהדרים בכל שנות העבודה שלי פה. יש אנשי חינוך ואמנים בצוות שלי שנהפכו למשפחה המקצועית שלי. זה מה שמחזיר אותי לכאן כל הזמן, בגלל זה הסטודיו שלי בישראל. אני אוהב לעבוד כאן. ישראל טובה אליי ברמה המקצועית".

ולתרבות אתה מחובר?

"אני לא מכיר את תרבות המיינסטרים הישראלי, אין לי מושג מה תוכניות הטלוויזיה, אני לא מכיר את הזמרים, לא מבדיל בין עומר אדם לאייל גולן, לא יודע מה קורה בכדורגל. אבל אני פוגש המון חלקים של החברה הישראלית בסדנאות – חיילים, פצועים, אנשי ביטוח, מנהלים, תלמידים. אני פוגש את החברה הישראלית, ברזולוציה מאוד אישית".

ובברצלונה אתה מחובר?

"בברצלונה אני לא מחפש לעבוד אלא לנוח, להיות עם אשתי והמשפחה שלי. אני מבין את השפה, את התרבות, נעים ושקט לי שם, אבל ברצלונה זה המקום שבו אני מתחבא, זו המערה שלנו, ויש בה אוכל מה זה טעים".

חיפש גישה חדשה. הייתי בניו יורק ברגע הנכון, ומצאתי לעצמי מקום". אחרי כחמש שנים של עבדו דה עם עיתונים מובילים – כולל 'טיים', 'רולינג סטון' ו'הניו יורק טיימס' – חזר לארץ והתחיל את הטור ב'מוסף הארץ', ומשם המשיך לספרים ולטלוויזיה ולהוראה, למנהלים, לחובבים, ליוצרים, וגם במסגרת סדנאות טיפוליות.

בניו יורק הוא הכיר את ז'נט סטיין. "היא היתה ארט דירקטורית במגזין שם, הראיתי לה את תיק העבודות שלי. היא אמרה שאני מתווכח מדי למגזין שלהם". אבל הם התאהבו, עברו לחיות יחד עם בנה ג'ייקוב, והביאו לעולם את אנה. ב'1998 ניסו לחיות כאמור בארץ, אבל זה 25 שנה שהם בברצלונה, שם הילדים גדלו. ג'ייקוב (33) למד בישראל, אנה (26) טיפול בלקויות תקשורת, ושניהם בארצות הברית.

"אבל רוצים לחזור לחיות באירופה".

המרחק מהילדים לא קשה?

"גם זו דרך חיים. ואנחנו לא היחידים שחיים כך. הילדים שלי לא באמת שייכים לי. לפעמים אני רואה משפחה שגרה במושב בארץ, הילדים גרים ליד ההורים. אצלנו זה אחרת – אני חי עם הילדים שלי בווסטאפ המשפחתי, שיחות הווידאו זה הארוחות שישו שלנו. אנחנו מתראים רק כמה פעמים בשנה, אין אצלנו 'יו, פסח מגיע, איפה אנחנו בפסח' – כל המוסד של ארוחות שישו וארוחות חג לא קיים אצלנו בכל מקרה, וגם אני לא הרגשתי חובה להיות אצל הוריי בחגים – וזה מה שמתאים למשפחה שלנו. אני לא ממליץ על זה כשיטת חיים, אני כן ממליץ שכל משפחה תמצא את מה שמ' תאים לה. ואני עדיין מרגיש שאנחנו פריבילגיים, בני-מזל, כי אנחנו עדיין משפחה, כי אנחנו אוהבים, אנחנו שם אחד בשביל השני, והחוק של המשפחה לא נשבר. בתוך המשפחה שלי והזוגיות שלי יש לי חופש לחיות בישראל חצי מהזמן, ויש לי עולם שלם שהוא רק שלי, לא של הזוגיות ולא של המשפחה".

הילדים שלך הגיעו לתערוכה שלך במוזיאון הר-צליה בפברואר? הם מבקרים כאן? מדברים עברית? "אנה מדברת קצת עברית, והם היו בתערוכה, אבל הם לא מבקרים כאן הרבה. אשתי מגיעה מדי פעם. במשפחה שלנו רק מבחינתי יש לישראל מקום מרכזי

שפשוט יודע לצייר יפה – היום פחות רלוונטי. הס'טנדרטים יורדים כל הזמן, פחות שמים לב לעבודה באופן עמוק, לפרטים שמרכיבים את הפורטרט. אם תבקשי טקסט בסגנון מאיר שלו, או תמונה בסגנון פיבן – AI יעשה לך, זה יהיה רומה ורוב האנשים לא ישימו לב לפרטים, זה יהיה חיקוי ובעין בלתי מזוינת, של הדיוטות, לא יראו את ההבדל. אבל בסוף זה יוצר משהו די קשקושי שלא תתעכבי עליו. המח' שבה הדיסטופית שלי היא שבעתיד אנשים שעוסקים בתרבות, אמנות, כתיבה, שמחפשים תכנים יותר מעמיקים בעולם שבו זה לא כלכלי, יהפכו למין כת, כמו האמיש, יחיו בקהילה קטנה שהיא נישה".

ומה אתה עושה עם כל זה?

"בעיקר סדנאות יצירה, בארגונים, חברות, בתי ספר, עמותות, קורסים לפיתוח מנהיגות, אוניברסיטאות. אבל אחרי שנים שלימדתי בבתי ספר לאמנות התנתקתי מהם, לא מתאים לי סמסטר שלם בבית ספר אחד במקום אחד. אחרי 35-40 שנה שאתה עושה פרצופים, ברור שאתה עייף מזה ופחות מחדש לעצמך. פיתחתי שיטה, ועם הזמן השיטה כבשה את לבי יותר מהפורטרטים עצמם. היום יותר מעניין אותי לשבור לאנשים פרדיגמות של 'אני לא יודע לצייר', 'אני צריך שיגידו לי', לתת להם פרקטיקה לחשוב עצמאית ולשים לב לדברים. אני מאוד אוהב להיות מורה, אני אוהב קשר עם אנשים, יש לי הרבה יותר עונג בלהכריח אותם לחשוב בעצמם ולראות אותם יוצרים משהו בשפה שהמצאתי".

מהו בעצם חיבור

פיבן חי בעצמו חיים של שינויים והתחדשות. קצת יותר מעשור באורוגוואי, קצת יותר מעשור בישראל, ואז לארצות הברית, לישראל, לספרד, ולחיים על הקו. אחרי שלא התקבל לבצלאל נסע לניו יורק, ללמוד ב"School of Visual Arts ה'יוק' רתי. "היה לי המון מזל ליצור לעצמי מהתחלה קו שמאוד מוזהה איתי והתקבל בהתלהבות גדולה. שבוע אחרי שסיימתי את הלימודים הוזמנתי לעשות שות שער ל'ניויווק', בשנים שבהן המגוינים היו שמנים, מלאי פרסומות, וכשעולם הקריקטורות

מי שהעבודה שלו מבוססת על טכניקה ותו לא – ה'AI כבר די מחסל אותו. רוב האנשים לא שמים לב לפרטים, לעומק, המחשבה שלי היא שבעתיד אנשים שעוסקים בתרבות, שמחפשים תכנים יותר מעמיקים בעולם שבו זה לא כלכלי, יהפכו למין כת, כמו האמיש, יחיו בקהילה קטנה שהיא נישה"

כמה מהעבודות הידועות של פיבן: אלברט איינשטיין (1995), שרה נתניהו (1996) ודונלד טראמפ (2016). "השיטה שפיתחתי כבשה אותי יותר מהפורטרטים עצמם"